

Arrest

nr. 92 344 van 28 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2012, waarvan verzoekers kennis kregen op 25 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Merel KALIN, die loco advocaat Bertrand VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Sarie DE VRIESE, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“Art 13 § 3.3° van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België of indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste document en heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 28.09.1998 dient de betrokkene een asielaanvraag in, deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19.01.1999. De betrokkene beweert een etnische Abaneees te zijn, hij werd geboren te Decan Yougoslavie (Kosovo). Hij zou niet politiek actief geweest zijn, maar was een voorstander van een onafhankelijk Kosovo. Hij sloeg op de vlucht wanneer het Servisch leger hun dorp bombardeerde. Aanvankelijk vluchtte hij met zijn vrouw en kinderen naar Albanie, maar aangezien de situatie daar ook niet optimaal was besliste hij om naar België te komen. Zijn vrouw en kinderen bleven achter in Albanie.

Op 01.03.1999 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie. Op 02.06.1999 komen zijn vrouw en kind hem vervoegen. Op 14.06.2001 worden aan de betrokkenen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Tegen deze laatste beslissing werd een beroep ingediend bij de Vaste Beroepscommissie (VBC), waar de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd bevestigd. De betrokkene ging opnieuw in beroep bij de Raad van State, maar deze procedure werd afgesloten in het nadeel van de betrokkenen op 18.02.2003.

Op 13.03.2003 doen de betrokkenen een aanvraag tot regularisatie omwille van humanitaire redenen op basis van het toenmalige art. 9, §3 van de wet van 15.12.1980. Het gezin beweert geïntegreerd te zijn. De betrokkene kan bij deze aanvraag volgens zijn raadsman geen Kosovaarse paspoorten, noch een huwelijksakte of een geboorteakte voorleggen aan onze diensten. In een aanvulling op deze aanvraag d.d. 27.06.2005 beroept men zich eveneens op het art. 3 van het EVRM en op de artikels 3 en 28 van het IVRK. Verder verwijst men naar de instabiele situatie in Kosovo. De terugkeer van het gezin Mehmeti naar Kosovo zou onmogelijk zijn.

Op 25.06.2008 worden de betrokkenen voor een bepaalde duur geregulariseerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) omwille van de lange asielprocedure die zij hebben doorlopen. Aan deze regularisatie van bepaalde duur werd de voorwaarde gekoppeld dat zij een paspoort zouden voorleggen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 02.07.2008 krijgt de DVZ een melding dat het onmogelijk is voor de betrokkenen om een paspoort over te leggen daar Servie de onafhankelijkheid van Kosovo niet erkent. De betrokkenen leggen wel UNMIK geboorteaktes voor onder de identiteit die de betrokkenen bij hun asielaanvraag hebben opgegeven. Op 09.03.2009 worden de betrokkenen in het bezit gesteld van een A kaart. De betrokkenen dienden binnen het jaar paspoorten voor te leggen.

Op 29.01.2011 doen de betrokkenen een aanvraag tot verlenging van hun bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en eveneens vragen ze om een aanpassing van hun nationaliteit. De betrokkenen leggen Albanese geboorteaktes en een bewijs van gezinssamenstelling over aan de DVZ.

Dit houdt in dat de verklaringen die het gezin heeft afgelegd bij hun asielaanvraag en hun regularisatieaanvraag, hun identiteit, nationaliteit en de reden van hun vlucht naar België vals waren. De betrokkenen hebben door het verzwijgen van hun ware identiteit, nationaliteit en ware reden van hun vertrek, de duur van hun asielprocedure zelf in stand gehouden. De situatie in Kosovo is namelijk geheel anders dan de situatie in Albanie. Ook de integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de frauduleuze asielaanvraag die zij bij de Belgische autoriteiten hebben ingediend. Het argument dat zij niet konden terugkeren naar Kosovo was zinledig daar zij in werkelijkheid de Albanese nationaliteit bezitten.

Tegen de andere elementen die door de betrokkenen werden ingeroepen bij hun aanvraag tot regularisatie kunnen de volgende argumenten worden aangehaald : Wat de vermeende schending van het art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kon in het land van herkomst gebeuren. Bovendien beweerden de betrokkenen destijds dat zij van Kosovo afkomstig waren, de vermeende schending van het artikel 3 van het EVRM, alsook de artikels 3, 28 en 29 van het IVRK, werden ingeroepen in het licht van de omstandigheden zoals deze destijds waren in Kosovo, daar de betrokkenen in werkelijkheid de Albanese nationaliteit hebben, kan dit argument evenmin weerhouden worden. Zelfs al zou de terugkeer naar Kosovo een schending van de rechten van de mens en de rechten van het kind betekenen, dit argument kan niet weerhouden worden daar de betrokkenen dienden terug te keren naar Albanie en niet naar Kosovo. Art. 34 van het kinderrechtenverdrag kan evenmin dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van haar kind genomen wordt. Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragbepalingen zou uitsluiten.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure, en daar de betrokkenen zelf bewust frauduleuze verklaringen hebben afgelegd bij de Belgische asielinstanties. Door het afleggen van valse en misleidende verklaringen hebben de betrokkenen de duur van hun asielprocedure zelf nodeloos in stand gehouden. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om misleidende verklaringen af te leggen ten aanzien van de Belgische asiel- en migratieinstanties waardoor zij een machtiging tot verblijf hebben bekomen. Het feit dat hun kinderen hier al die jaren school hebben gelopen is enkel een gevolg van de frauduleuze en misleidende verklaringen die de betrokkenen destijds hebben afgelegd voor de Belgische asiel- en migratieinstanties.

Op basis van het voorgenoemde wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" vervalt de betrokkene zijn recht op verblijf in het rijk. »

“Art 13 § 3.3° van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België of indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 02.06.1999 dient mevrouw voor zichzelf en haar minderjarig kind een asielaanvraag in. De betrokkenen zijn 06.05.1998 gevlucht uit Kosovo, toen de Serviërs er aankwamen. Van daar uit zou zij samen met haar man zijn gevlucht naar Albanië. Haar man vluchtte alleen verder naar België en omwille van de moeilijke levensomstandigheden aldaar besluit mevrouw haar man te vervoegen in België. Op 14.06.2001 worden aan de betrokkenen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Tegen deze laatste beslissing werd een beroep ingediend bij de Vaste Beroepscommissie (VBC), waar de beslissing van het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd bevestigd. De betrokkene ging opnieuw in beroep bij de Raad van State, maar deze procedure werd afgesloten in het nadeel van de betrokkenen op 18.02.2003.

Op 13.03.2003 doen de betrokkenen een aanvraag tot regularisatie omwille van humanitaire redenen op basis van het toenmalige art. 9§3 van de wet van 15.12.1980. Het gezin beweert geïntegreerd te zijn. De betrokkene kan bij deze aanvraag volgens zijn raadsman geen Kosovaarse paspoorten, noch een huwelijksakte of een geboorteakte voorleggen aan onze diensten. In een aanvulling op deze aanvraag d.d. 27.06.2005 beroept men zich eveneens op het art. 3 van het EVRM en op de artikels 3 en 28 van het IVRK. Verder verwijst men naar de instabiele situatie in Kosovo. De terugkeer van het gezin Mehmeti naar Kosovo zou onmogelijk zijn.

Op 25.06.2008 worden de betrokkenen voor een bepaalde duur geregulariseerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) omwille van de lange asielprocedure die zij hebben doorlopen. Aan deze regularisatie van bepaalde duur werd de voorwaarde gekoppeld dat zij een paspoort zouden voorleggen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 02.07.2008 krijgt de DVZ een melding dat het onmogelijk is voor de betrokkenen om een paspoort over te leggen daar Servie de onafhankelijkheid van Kosovo niet erkent. De betrokkenen leggen wel UNMIK geboorteaktes voor onder de identiteit die de betrokkenen bij hun asielaanvraag hebben opgegeven.. Op 09.03.2009 worden de betrokkenen in het bezit gesteld van een A kaart. De betrokkenen dienden binnen het jaar paspoorten voor te leggen.

Op 29.01.2011 doen de betrokkenen een aanvraag tot verlenging van hun bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en eveneens vragen ze om een aanpassing van hun nationaliteit. De betrokkenen leggen Albanese geboorteaktes en een bewijs van gezinssamenstelling over aan de DVZ.

Dit houdt in dat de verklaringen die het gezin heeft afgelegd bij hun asielaanvraag en hun regularisatieaanvraag, hun identiteit, nationaliteit en de reden van hun vlucht naar België vals waren. De betrokkenen hebben door het verzwijgen van hun ware identiteit, nationaliteit en ware reden van hun vertrek, de duur van hun asielprocedure zelf in stand gehouden. De situatie in Kosovo is namelijk geheel anders dan de situatie in Albanie. Ook de integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de frauduleuze asielaanvraag die zij bij de Belgische autoriteiten hebben ingediend. Het argument dat zij niet konden terugkeren naar Kosovo was zinledig daar zij in werkelijkheid de Albanese nationaliteit bezitten.

Tegen de andere elementen die door de betrokkenen werden ingeroepen bij hun aanvraag tot regularisatie kunnen de volgende argumenten worden aangehaald : Wat de vermeende schending van het art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kon in het land van herkomst gebeuren. Bovendien beweerden de betrokkenen destijds dat zij van Kosovo afkomstig waren, de vermeende schending van het artikel 3 van het EVRM, alsook de artikels 3, 28 en 29 van het IVRK, werden ingeroepen in het licht van de omstandigheden zoals deze destijds waren in Kosovo, daar de betrokkenen in werkelijkheid de Albanese nationaliteit hebben, kan dit argument evenmin weerhouden worden. Zelfs al zou de terugkeer naar Kosovo een schending van de rechten van de mens en de rechten van het kind betekenen, dit argument kan niet weerhouden worden daar de betrokkenen dienden terug te keren naar Albanie en niet naar Kosovo. Art. 34 van het kinderrechtenverdrag kan evenmin dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van haar kind genomen wordt. Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragbepalingen zou uitsluiten.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure, en daar de betrokkenen zeff bewust frauduleuze verklaringen hebben afgelegd bij de Belgische asielinstanties. Door het afleggen van valse en misleidende verklaringen hebben de betrokkenen de duur van hun asielprocedure zelf nodeloos in stand gehouden. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om misleidende verklaringen af te leggen ten aanzien van de Belgische asiel- en migratieinstanties waardoor zij een machtiging tot verblijf hebben bekomen. Het feit dat hun kinderen hier al die jaren school hebben gelopen is enkel een gevolg van de frauduleuze en misleidende verklaringen die de betrokkenen destijds hebben afgelegd voor de Belgische asiel- en migratieinstanties.

Op basis van het voorgenoemde wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" vervalt de betrokkene zijn recht op verblijf in het rijk. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verder verwijten de verzoekende partij het bestuur een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partijen betogen dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak. De verwerende partij is op de hoogte van het schoollopen van de drie kinderen. Bij het schrijven van 26 april 2010 en 26 oktober 2010 werden immers schoolattesten gevoegd. Het is een algemeen bekend gegeven dat het onderbreken of stopzetten van het schoollopen ernstige pedagogische, emotionele, psychologische en financiële schade bij de kinderen kan berokkenen. Het is immers geen evidentie om de schoolloopbaan verder te zetten in Albanië omdat zij de taal niet kennen. Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Bovendien liet de verwerende partij na een afweging te maken tussen de gepleegde fraude en de schade die bij een verwijdering wordt opgelopen. De gepleegde fraude weegt niet op tegen de schade die de kinderen van de verzoekende partijen, die zelf nooit enige fraude gepleegd hebben, zullen lijden als zij het grondgebied moeten verlaten. Bovendien weegt de gepleegde fraude niet op tegen de ernstige financiële schade die de verzoekende partijen zullen lijden ingevolge het wegvallen van de tewerkstelling van de verzoekende partij in België. De verwerende partij is op de hoogte van de tewerkstelling van de verzoekende partij bij de NV Strabag Belgium. Bij het schrijven van 26 oktober 2010 werd immers een kopie van de arbeidsovereenkomst gevoegd. De verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met deze tewerkstelling bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zij heeft nagelaten te motiveren waarom met deze vaste tewerkstelling geen rekening wordt gehouden bij de nieuwe beoordeling van de regularisatieaanvraag. De verzoekende partij is tot op heden nog steeds tewerkgesteld. De verzoekende partij verwijst naar stuk 4. Er is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, en het evenredigheidsbeginsel.

Bovendien bestaat de bestreden beslissing uit stereotype en eenvoudige formules, welke niet voldoen aan de motiveringsplicht. De bestreden beslissing laat immers na om een afdoende motivering te geven waarom de door de verzoekende partijen neergelegde bijkomende bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen. De verwijzing naar de gepleegde fraude maakt geenszins een afdoende motivering uit. Er is dus sprake van een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er is bovendien sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel omdat door de verwerende partij gelijke gevallen ongelijk behandeld worden. De verzoekende partijen verwijzen naar een aantal beslissingen die werden genomen door de verwerende partij waarbij aangaande de regularisatieaanvraag telkens een positieve beslissing werd genomen hoewel de regularisatieaanvragers allen destijds bij het indienen van hun asielaanvraag gebruik hadden gemaakt van een valse identiteit en nationaliteit. De verzoekende partijen verwijzen naar de stukken 5 tot en met 8. Het gaat volgens de verzoekende partijen om volledig gelijklopende situaties. Bovendien hebben de verzoekende partijen hun spijt betuigt aangaande het aannemen van een valse identiteit en nationaliteit. Zij verwijzen naar stuk 5. Bovendien is het de verwerende partij die op 25 juni 2008 de verzoekende partijen een tijdelijke verblijfsmachtiging verleende maar heeft nagelaten eerst een grondig onderzoek uit te voeren naar hun identiteit en nationaliteit. Nu dit niet door de verwerende partij is gebeurd kan zij de verzoekende partijen dan ook niets verwijten. Er is derhalve een schending van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de motiveringsplicht.

Tenslotte werpen de verzoekende partijen een schending van artikel 8 EVRM op. Zij verblijven respectievelijk sinds 1998 en 1999 in België. Zij zijn in de Belgische samenleving geïntegreerd. De verwerende partij is hiervan op de hoogte. De bestreden beslissingen vormen een aantasting van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. Er is bovendien geenszins sprake van een schending van de openbare orde nu de verzoekende partijen zelf spontaan en ter goeder trouw hun ware identiteit en nationaliteit hebben bekendgemaakt. De bestreden beslissing en staan buiten verhouding met het legitieme nagestreefde doel en zijn dus strijdig met artikel 8 EVRM. De bestreden beslissingen vormen een inbreuk op de diepe, sociale en affectieve banden die zij hebben opgebouwd in België sinds hun aankomst in 1998 en 1999.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partijen betogen dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak. De bestreden beslissingen bevatten echter het volgende motief: *"Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielpprocedure, en daar de betrokkenen zelf bewust frauduleuze verklaringen hebben afgelegd bij de Belgische asielinstanties. Door het afleggen van valse en misleidende verklaringen hebben de betrokkenen de duur van hun asielpprocedure zelf nodeloos in stand gehouden. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om misleidende verklaringen af te leggen ten aanzien van de Belgische asiel- en migratieinstanties waardoor zij een machtiging tot verblijf hebben bekomen. Het feit dat hun kinderen hier al die jaren*

school hebben gelopen is enkel een gevolg van de frauduleuze en misleidende verklaringen die de betrokkenen destijds hebben afgelegd voor de Belgische asiel- en migratieinstanties. Het onderdeel van het motief waar de verwerende partij stelt dat *“Dit echter niets (verandert) aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om misleidende verklaringen af te leggen ten aanzien van de Belgische asiel- en migratieinstanties waardoor zij een machtiging tot verblijf hebben bekommen”* is duidelijk en wordt niet betwist door de verzoekende partijen. Het blijft derhalve staan. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij hun eigen situatie niet in de hand hebben gewerkt.

De verzoekende partijen betogen verder dat de verwerende partij naliet een afweging te maken tussen de gepleegde fraude en de schade die bij een verwijdering wordt opgelopen. Ook dit argument klopt niet. De verwerende partij heeft immers duidelijk geargumenteed waarom de terugkeer naar het land van herkomst volgens haar wel degelijk een verantwoorde beslissing is, namelijk omdat de verzoekende partijen hun eigen toestand in stand hielden door hun valse verklaringen. De bestreden beslissing bevat expliciet het volgende motief: *“Op basis van het voorgenoemde wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” vervalt de betrokkene zijn recht op verblijf in het rijk”*. De verwerende partij acht de valse verklaringen van de verzoekende partijen met andere woorden voldoende ernstig om de terugkeer naar het land van herkomst te verantwoorden. De verwerende partij maakte dus wel degelijk bovenvermelde afweging.

De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de tewerkstelling bij het nemen van de bestreden beslissing, maar zoals gezegd stelt de verwerende partij expliciet dat *“de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om misleidende verklaringen af te leggen ten aanzien van de Belgische asiel- en migratieinstanties waardoor zij een machtiging tot verblijf hebben bekommen”*, waardoor de verzoekende partijen ook de mogelijkheid werd gegeven te werken. Het feit dat verzoekende partij werkt doet echter niets af aan voorgaand motief, dat de verzoekende partijen geenszins betwisten. Hoewel geen expliciet motief aangaande de tewerkstelling in de bestreden beslissing werd opgenomen is voornoemd motief duidelijk. Bovendien weten verzoekende partijen maar al te goed dat hun misleidende verklaringen de enige reden zijn van hun langdurig verblijf in België, net zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. In dit kader kan ook de kritiek van de verzoekende partijen afgedaan worden waar zij stellen dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met de zeer verregerende en doorgedreven integratie. Ook dit is, zoals blijkt uit voornoemd motief, te wijten aan het eigengereid handelen van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen maken een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk. Zij maken immers niet aannemelijk dat de zaken die zij aanhalen identiek zijn aan hun eigen zaak. Bovendien moet de dienst vreemdelingenzaken elk individueel dossier afzonderlijk behandelen met het inachtnemen van de specifieke concrete omstandigheden van de zaak. Het louter verwijzen naar het feit dat in bepaalde zaken ook valse documenten werden neergelegd, waarna toch een positieve beslissing zou genomen zijn, volstaat geenszins om de volledige gelijkenis van deze zaken met de zaak in casu aannemelijk te maken. De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

De verzoekende partijen kunnen niet dienstig verwijzen naar het feit dat de verwerende partij zou nagelaten hebben eerst een grondig onderzoek uit te voeren naar hun identiteit en nationaliteit, aangezien zij hier zelf steeds over gelogen hebben.

De verzoekende partijen verduidelijken in hun verzoekschrift dat zij sinds 1998 en 1999 in België verblijven, dat ze over een legaal verblijf beschikten en dat ze vele sociale relaties alsook een vaste betrekking hebben, waardoor de bestreden beslissing een inmenging in hun privé- en gezinsleven in België uitmaakt.

Wat het gezinsleven betreft volstaat het op te merken dat beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen en hun kinderen minderjarig zijn zodat zij de ouders kunnen volgen. Het gezin wordt door de bestreden beslissing dus niet opgesplitst, zodat van een schending van het gezinsleven geen sprake kan zijn.

Wat het privéleven betreft, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen respectievelijk in 1998 en 1999 een asielaanvraag in België hebben ingediend en van een legaal verblijf hebben genoten, zij het omwille van het feit dat zij gelogen hebben over hun identiteit en nationaliteit. In het administratief dossier blijken geen indicaties waaruit zou blijken dat zij het Belgische grondgebied voor een lange tijd zou hebben verlaten. Aldus blijkt uit de voormelde gegevens dat de verzoekende partijen reeds ongeveer 13 jaar in België verbleven. Het wordt in deze stand van het geding niet betwist dat zij in

deze lange periode sociale relaties hebben aangeknoopt. Dergelijke relaties maken deel uit van het privéleven. Tevens vermeldt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij vast werk heeft hetgeen ze staft met een attest van haar werkgever..

Uit het voorgaande kan in deze stand van het geding worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging is in het privéleven van de verzoekende partij. Aangezien deze inmenging een weigering van een voortgezet verblijf betreft, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds. Zoals uit voorgaande bespreking is gebleken heeft de verwerende partij dit ook gedaan, zij heeft immers verwezen naar de valse verklaringen van de verzoekende partijen, op grond waarvan zij heel die tijd in België hebben kunnen verblijven.

Uit het voorgaande onderzoek blijkt dat de inmenging in het privéleven van de verzoekende partijen echter evenredig is, omdat de verzoekende partijen dit privéleven in België enkel hebben kunnen opbouwen omwille van hun volgehouden leugens tegenover de Belgische asielinstanties. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is niet gegrond.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de opgeworpen wetsbepalingen, beginselen van behoorlijk bestuur, en algemene rechtsbeginselen geenszins aannemelijk maken. Het eerste, tweede, en derde middel zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintg door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC